

Arrest

nr. 245 439 van 4 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: G., A. M. M. (..)

geboortedatum: 21.01.1957

geboorteplaats: Amman

nationaliteit: Jordanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“1. Een eerste ingeroepen middel is een schending van art. 7 Vr.W.

Verzoeker heeft immers, zoals hogervermeld, op 4 mei 2020 een verzoek ingediend, overeenkomstig art. 9ter van de Vr.W., om langer dan de in art. 6 van deze Wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven.

Op 1 juli 2020 werd er door de D.V.Z. een beslissing genomen waarbij de regularisatie-aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard werd.

Op 18 augustus 2020 heeft verzoeker tegen deze beslissing een beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 1), wat inhoudt dat er nog geen in kracht van gewijsde gegane beslissing genomen werd m.b.t. de door verzoeker ingediende regularisatie-aanvraag.

Het indienen van een regularisatieaanvraag overeenkomstig art.9ter Vr.W. heeft tot gevolg dat het bevel om het land te verlaten door onwettigheid aangetast wordt, zolang over dit verzoek overeenkomstig art. 9ter Vr.W. nog geen in kracht van gewijsde gegane uitspraak gedaan werd. Zolang dit niet gebeurd is, kan er immers niet geoordeeld worden of de in art. 6 Vr.W. voorziene termijn al dan niet effectief overschreden geworden is.

De Raad van State heeft beslist dat, alhoewel een asielzoeker geen verblijfsrechten kan putten uit het feit dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging in onderzoek is, er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgevaardigd worden, zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is (R.v.St. nr. 161.271, 12 juli 2006, T.Vreemd., 2006, 410).

Dit is overigens ook de stellingname van de toonaangevende rechtsleer (Vincent VEREECKE, ‘Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht’, Story Publishers, 2008, blz. 97).

Verzoeker is dan ook van mening dat, zolang er door de RvV geen uitspraak is gedaan geworden m.b.t. het beroep tegen de beslissing van de D.V.Z. dd. 1 juli 2020 m.b.t. de medische regularisatieaanvraag overeenkomstig art. 9ter Vr.W., er hem geen bevel kan gegeven worden om het land te verlaten. De bestreden beslissing dd. 1 juli 2020 dient dan ook vernietigd te worden.”

2.2. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In de beslissing werd erop gewezen dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, meer bepaald is zij niet in het bezit van een geldig visum.

Verzoekende partij betwist de determinerende motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing op geen enkele wijze.

2.3. Verzoekende partij is evenwel de mening toegedaan dat, aangezien zij samen met haar echtgenoot beroep heeft ingesteld tegen de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag van 1 juli 2020, haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon gegeven worden zolang dit beroep hangende is.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoekende partij lijkt te beweren dat de wettigheid van de beslissingen tot afwijzing van de medische regularisatieaanvraag van 1 juli 2020 door het indienen van een beroep hiertegen niet definitief vaststaat en dat de verwerende partij omwille daarvan niet kon overgaan tot het treffen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt echter dat een overheidsbeslissing vermoed wordt wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. Het louter instellen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig

handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (cfr. RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij op onwettige of met miskenning van bepaalde relevante gegevens is overgegaan tot het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2. Een tweede ingeroepen middel is een schending van art. 74/13 Vr.W.

2.1. Art. 74/13 Vr.W. stelt :

‘ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheids- toestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ’

2.2. De verplichting rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling, opgelegd door art. 74/13 Vr.W., houdt in dat er niet enkel rekening dient gehouden te worden met de gezondheidstoestand van de persoon in kwestie, maar ook met de algemene gezondheidssituatie in België, en zelfs met de gezondheidssituatie in het land van herkomst van de vreemdeling.

Door de wereldwijde uitbraak van Covid-19 komt België, zoals de meeste andere landen, in een erg complexe gezondheidssituatie terecht. Er worden, wereldwijd, allerhande reisbeperkingen opgelegd.

Omwille van maatregelen van volksgezondheid wordt reizen naar het buitenland, laat staan naar een ander continent, ten zeerste afgeraden. Voor verzoeker, die omwille van zijn leeftijd en zijn gezondheidstoestand een risicopatiënt is, is een verplaatsing naar Jordanië helemaal niet aangewezen. Indien verzoeker hiertoe verplicht zou worden, ware dit een duidelijke schending van art.74/13 Vr.W.”

2.7. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin een nota zich bevindt van 16 april 2020 die stelt:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

☐ Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

☐ Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verblijven drie zonen in België, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene.

☐ Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde problemen met de ruggenwervels te hebben. Betrokkene legde echter geen medische documenten neer, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verder blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij op 4 mei 2020 alsnog een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend die op 1 juli 2020 werd afgewezen omdat blijkt dat de benodigde medische zorgen ook beschikbaar en toegankelijk zijn in Jordanië. Het beroep hiertegen werd verworpen bij arrest nr. 245 437 van 4 december 2020.

Zoals duidelijk blijkt werd voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de elementen waarvan sprake is in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekende partij betoogt slechts dat door de COVID-19 uitbraak reizen naar het buitenland ten strengste wordt afgeraden. Zij wijst er tevens op dat zij en haar echtgenote gezien hun leeftijd en gezondheidstoestand risicopatiënten zij en een verplaatsing naar Jordanië niet is aangewezen.

2.9. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat de maatregelen die genomen werden in kader van de bestrijding van de COVID-19 crisis haar als onderdaan van Jordanië verhinderden of verhinderen terug te keren naar Jordanië. Het loutere feit dat wordt afgeraden te reizen doet daaraan geen afbreuk.

Verder wijst de Raad erop dat het gaat om een pandemie en dus ook België getroffen werd en wordt, waarbij bovendien blijkt dat de besmettingsgraad in België zeer hoog ligt. Het loutere feit dat ook Jordanië getroffen zou zijn door de pandemie maakt niet dat verzoekende partij en haar echtgenote bij een terugkeer van België naar Jordanië een reëel risico lopen wat betreft hun gezondheid. Er blijkt geenszins dat Jordanië de gezondheidscrisis niet de baas kan. Het loutere feit dat zij mogelijk tot een risicogroep behoren maakt niet dat, indien zij toch zouden besmet geraken, zij in het herkomstland verstoken zullen blijven van de noodzakelijke zorgen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.10. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER